

ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ,
ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

ούτε στο Kakadu
ούτε πουθενά
ενάντια στην εξόρυξη
ουρανίου
εδαφικά δικαιώματα
στους ιθαγενείς
μποϊκοτάζ των
Ολυμπιακών του Σίδνεϊ
του 2000
για τους κοινωνικούς
αγώνες του μέλλοντος

Το "ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ" κυκλοφορεί κατά ακανόνιστα χρονικά διαστήματα στη Μελβούρνη και διανέμεται δωρεάν, εφ' όσον οι συντελεστές της έκδοσης αυτής τάσσονται εναντίον της πώλησης κάθε ανατρεπτικής ιδέας και πληροφορίας. Περιλαμβάνει κατά προτίμηση νέα και ειδήσεις από τους κοινωνικούς αγώνες στην Αυστραλία, καθώς και κάθε τι που βλέπει το φως της δημοσιότητας στα αναρχικά, ελευθεριακά και γενικά ριζοσπαστικά έντυπα της Αυστραλίας, Νέας Ζηλανδίας και Ν.Α. Ειρηνικού. Περιλαμβάνει ακόμα ιστορικά και άλλα κείμενα, σχετικά με την ιστορία του κοινωνικού κινήματος αυτής της περιοχής του κόσμου. Αν όποιος/α θέλει να δημοσιεύσει κάτι στο έντυπο, είναι ευπρόσδεκτο, με τον όρο να μην προάγει ρατσισμό, σεξισμό, εξουσιασμό και κάθε είδους -ισμό. Επίσης, η έκδοση αντιτίθεται στα λεγόμενα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και ο,τιδήποτε περιλαμβάνεται στο έντυπο αυτό μπορεί να αναδημοσιευθεί, προς όφελος πάντα της προώθησης του αναρχικού ανατρεπτικού λόγου και πρακτικής στην ευρύτερη κοινωνία. Τέλος, εισφορές, είναι καλοδεχούμενες.

ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ,
P.O.BOX 199, East Brunswick
3057, Victoria, Australia.

ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΟΥ ΣΙΔΝΕΪ ΤΟΥ 2000

Το 1993, μετά από μια μανιασμένη ψηφοφορία, η Δ.Ο.Ε. έδωσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2000 στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, επειδή υπήρχε, υποτίθεται, μια υποψία ότι η χώρα αυτή είχε και έχει ένα ικανοποιητικό επίπεδο σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Είναι, όμως, έτοι; Παραθέτουμε μια σειρά εγκλημάτων του λευκού ρατσιστικού καθεστώτος της Αυστραλίας:

1) Η γενοκτονία σε βάρος 500.000 ιθαγενών και η συνεχιζόμενη αρπαγή της γης τους. Η γενοκτονία αυτή συνεχίζεται και σήμερα με τις δολοφονίες ιθαγενών στις διάφορες φυλακές και τα αστυνομικά κρατητήρια. Η Αυστραλία ως κράτος έχει βασιστεί, ανάμεσα στα άλλα, σε βιασμούς και αρπαγή της γης των ιθαγενών. Ιθαγενείς είναι ο στόχος και

της ρατσιστικής Πολίν Χάνσον, αυτής τη λευκής πολιτικού, που τάσσεται ανοιχτά ενάντια στη μετανάστευση των Ασιατών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των ιθαγενών. Η Πολίν Χάνσον και το κόμμα της "One Nation" ("Ένα Έθνος"), αγωνίζεται μόνο για τα συμφέροντα των λευκών Αυστραλών, για την υιοθέτηση μιας αυστηρής μεταναστευτικής πολιτικής που να βάσει φραγμούς στους μη λευκούς. Αποκαλεί τους ιθαγενείς απολίτιστους και κανίβαλους που πρέπει να εξαφανιστούν από τον πολιτισμένο κόσμο.

2) Οι εκάστοτε αυστραλιανές κυβερνήσεις έχουν κλέψει 100.000 παιδιά ιθαγενών που δόθηκαν σε οικογένειες λευκών και σε μερικές περιπτώσεις στάλθηκαν σε άλλες χώρες, κατά προτίμηση στην Μ. Βρετανία. Αυτό έγινε από την αστυνομία που τα άρπαζε από τα χέρια των γονέων τους, που έκλαιγαν. Τα έκλεβαν ακόμα από τα νοσοκομεία μόλις γεννιόνταν. Πολλά από αυτά δόθηκαν σε οικογένειες λευκών, αυτά που είχαν κάπως άσπρο δέρμα. Όσα είχαν μαύρο δέρμα

ρίχτηκαν σε παιδικές φυλακές ή υιοθετήθηκαν. Αυτή ήταν μια καθαρή πολιτική ρατσιστικής γενοκτονίας. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση αρνείται τώρα να τιμωρήσει όλους εκείνους που είναι υπεύθυνοι για τη γενοκτονία αυτή. Υιοθέτησε μια λευκή ρατσιστική πολιτική, αρνούμενη εντελώς ότι είναι υπεύθυνη.

3) Πάνω από 350 ιθαγενείς έχουν δολοφονηθεί ή πεθάνει, ενώ βρίσκονταν υπό κράτηση. Το Κίνημα Δικαιωμάτων των Ιθαγενών λέει ότι ίσως και 1000 ιθαγενείς έχουν πεθάνει τα τελευταία 20 χρόνια στις φυλακές και στα κρατητήρια και καμιά κατηγορία δεν έχει επαγγελθεί σε κανέναν γι' αυτά τα εγκλήματα.

4) Η Αυστραλία έχει ακόμα ένα από τα υψηλότερα ποσοστά θανάτων και τραυματισμών από πυροβολισμούς της αστυνομίας ενάντια σε πολίτες στον κόσμο κι ακόμα μια αρκετά χαμηλή υπόληψη από την πλευρά της αστυνομίας ειδικά ενάντια στους φτωχούς και τις εθνικές μεταναστευτικές μειονότητες. Εκατοντάδες έχουν δολοφονηθεί την τελευταία δεκαετία από την αστυνομία και μόνο.

5) Το Σίδνεϊ, όπου θα γίνουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2000, έχει να επιδείξει και την άθλια διαβίωση της μαύρης κοινότητας στο προάστιο Ρέντφερν. Η κυβέρνηση των λευκών δεν παρέχει μια στοιχειώδη έστω στεγαστική πολιτική στους ιθαγενείς. . Επίσης, οι πολίτες του Ρέντφερν είναι έρμαιο της αστυνομικής κτηνωδίας και της ρατσιστικής βίας και φτώχειας. Η αυστραλιανή κυβέρνηση πρέπει να απολογηθεί γι' αυτές τις συνθήκες.

Συνέχεια στη σελ. 16

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

* **Catalyst (Καταλύτης).** Αναρχικό εναλλακτικό αρχείο και κασετοθήκη. Για επικοινωνία cat@cat.org.au

* Από το Jabiluka Action Group οργανώθηκαν διάφορες εκδηλώσεις στη Μελβούρνη ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου στο Jabiluka της Βόρειας Αυστραλίας: Στις 27 Ιούνη συναυλία οικονομικής υποστήριξης σε μπουραρία του Ρίτσμοντ και στις 7 Ιούλη διαδήλωση έξω από δικαστήριο της πόλης για αλληλεγγύη σε συλληφθέντες και δικαζόμενους διαδηλωτές στο Jabiluka.

* Στις 19 Ιούλη στο λατινοαμερικάνικο καφεενείο Bohemio, στο Κόλλινγουντ της Μελβούρνης, η Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης (ASG-M) οργάνωσε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα “Επιτυχίες των αναρχικών στην Ισπανική Κοινωνική Επανάσταση”.

* Η αρχηγός του ρατσιστικού ακροδεξιού κόμματος “One Nation”, Πολίν Χάνσον, στις 19 και 20 Ιούλη βρέθηκε στη Μελβούρνη, για να μιλήσει σε μέλη και οπαδούς του κόμματός της σε διάφορες συγκεντρώσεις. Η διεύθυνση του πρότυπου ιδιωτικού κολεγίου (Γυμνάσιο-Λύκειο) Wesley απαγόρευσε στην Χάνσον να μιλήσει στους μαθητές του κολεγίου, όπως σχεδίαζε.

* Στις 22 του μήνα εκατοντάδες αντιρατσιστές διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν έξω από κεντρικά μπουραρία, στην επαρχιακή πόλη Μπέντιγκο, για να αποτρέψουν την Χάνσον να μιλήσει σε συγκέντρωση του κόμματός της εκεί.

* Περίπου 1000 άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από το δημαρχείο του Χόθορν της Μελβούρνης, αποτρέποντας δημόσια ομιλία της Χάνσον. Η ίδια η Χάνσον δεν μπόρεσε να πλησιάσει στον τόπο της ομιλίας της και η όλη ρατσιστική εκδήλωση ματαιώθηκε.

* Στις 25 Ιούλη άλλη μια αντιρατσιστική συγκέντρωση έγινε στο Νόρθκοτ της Μελβούρνης.

* Διαδηλωτές μέλη ομάδων που αντιτίθενται στην καταστροφή των δασών, οικολόγοι και άλλοι, μπλόκαραν δύο κυβερνητικά αυτοκίνητα, στο ένα από τα οποία επέβαινε η υπουργός Περιβάλλοντος της Βικτώριας, Μαρί Τίαν, πηγαίνοντας να εγκαινιάσει νέο πάρκινγκ στο εξωτερικό προάστιο Μπέϊκονσφιλντ. Μετά από αψιμαχίες με την αστυνομία, έγιναν κάποιες συλλήψεις.

* Η Αυστραλία συμμετείχε σε σημαντικές διαπραγματεύσεις για την επίτευξη μιας ειρηνικής λύσης του προβλήματος του Ανατολικού Τιμόρ, που από το 1975 βρίσκεται υπό ινδονησιακή κατοχή. Η Αυστραλία, για πρώτη φορά από το 1975, αναγνώρισε έρρεσα την οργάνωση των ανταρτών του Ανατολ. Τιμόρ, με επίσκεψη του πρέσβη της στην Ινδονησία, στον ηγέτη των ανταρτών, Χοσέ Γκανάνα Γκουσμάο, που συνεχίζει να βρίσκεται έγκλειστος σε ινδονησιακές φυλακές. Επίσης, υπάρχει και μια σύναψη διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Ινδονησίας και Πορτογαλίας, κάτι που η Πορτογαλία (αποικιακή δύναμη στο Ανατολ. Τιμόρ πριν την ινδονησιακή κατοχή του νησιού), αρνιόταν επίμονα να πράξει στο παρελθόν αν δεν αποφυλακίζόταν ο Γκουσμάο.

* Στις 25 Ιούλη στο αναρχικό βιβλιοπωλείο “Barricade” έγινε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα “Αναρχισμός και φεμινισμός”, με πρωτοβουλία και ευθύνη γυναικών μελών της ομώνυμης συλλογικότητας.

* Βρετανική κοινοβουλευτική επιτροπή ζήτησε από την ομοσπονδιακή αυστραλιανή κυβέρνηση να διεξάγει έρευνα για την κακοποίηση που υπέστησαν νεαρά αγόρια και κορίτσια που είχαν έρθει στην Αυστραλία ως μετανάστες, από το 1938 ως το 1987. Τα παιδιά αυτά έπεσαν θύματα σεξουαλικής και σωρατικής κακοποίησης σε διάφορα ιδρύματα της καθολικής Εκκλησίας, που είχε αναλάβει τη φροντίδα τους. Τις χειρότερες εμπειρίες έζησαν παιδιά που μεγάλωσαν σε ιδρύματα που διοικούσαν οι οργανισμοί “Χριστιανοί Αδελφοί” και “Αδελφαί του Ελέους”, οι οποίοι, φυσικά, αρνούνται τα πάντα.

* Παρά την απόφαση ειδικού δικαστηρίου, η τοπική αστυνομία της Βικτώριας αρνείται να δηλώσει δημόσια αν θα καταστρέψει, ή όχι, τους φακέλους που είχε καταρτίσει σε βάρος αριστερών, οικολογικών, συνδικαλιστικών και αναρχικών οργανώσεων, ομάδων και ατόμων, στο παρελθόν και που η δημοσιοποίησή τους, πέρυσι, προκάλεσε σάλο.

* Για όποιον/α ήθελε να επικοινωνήσει με τους αναρχικούς του Πανεπιστημίου Γκρίφιθ της Αυστραλίας, που εκδίδουν και ένα δελτίο, υπάρχει η διεύθυνση: Griffith University Anarchist Club, c/o Office of Community Services, Griffith University, Nathan, Queensland 4111, Australia.

* Στις 4 Αυγούστου, η ρατσίστρια πολιτικός Πολίν Χάνσον, εκνευρισμένη που, για μια ακόμα φορά, αντιρατσιστές δεν την άφησαν να μιλήσει στο δημαρχείο του Ίπσουϊτς, στο Κουίνσλαντ, σε δηλώσεις της καταφέρθηκε και πάλι με βαρείς χαρακτηρισμούς εναντίον των ιθαγενών και των Ασιατών μεταναστών. Να σημειωθεί ότι, το Ίπσουϊτς είναι η εκλογική περιφέρεια όπου εκλέχθηκε η Χάνσον.

* Στις 6 Αυγούστου έγινε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα “Αναρχικές λύσεις για τη δημόσια συγκοινωνία”, με εισηγητή τον Λη Κένταλ, από την Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης στο Cafe Bohemio.

* Ο αναρχοειρηνιστής αγωνιστής, Ciaran O'Reilly, η αγωνίστρια, Theena Lenthal, και άλλοι αγωνιστές συνελήφθησαν και μεταφέρθηκαν στις φυλακές Berrimah της Βόρειας Αυστραλίας στις 6 Αυγούστου μέρα της πτώσης της ατομικής βόμβας στο Ναγκασάκι. Συνελήφθησαν, μετά από επεισόδια με την αστυνομία στο Jabiluka. Πάνω από 300 διαδηλωτές στην περιοχή αυτή έχουν συλληφθεί ως τώρα, ενώ έχει στηθεί εκεί κάμπινγκ απ' όπου οργανώνονται διάφορες κινητοποιήσεις ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου, σε συνεργασία και με την τοπική κοινότητα ιθαγενών. Μάλιστα, η ιθαγενής αγωνίστρια Yvonne Margarula είχε συλληφθεί, τον περασμένο Μάη, με την κατηγορία της παραβίασης των εγκαταστάσεων της εταιρίας που διεξάγει έργα για τις εγκαταστάσεις εξόρυξης ουρανίου (δηλαδή παραβίαση της δικής της παραδοσιακής γης!). Την 1η Σεπτέμβρη η ιθαγενής αυτή αγωνίστρια καταδικάστηκε για την κατηγορία αυτή από δικαστήριο του Ντάργουϊν, πρωτεύουσας της Βόρειας Αυστραλίας (!). Ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός Μελβούρνης, από την πρώτη στιγμή στάθηκε στο πλευρό του Ciaran O'Reilly, της Treena Lenthal και των άλλων φυλακισμένων. Μάλιστα, εκδόθηκε και έκτακτο δελτίο του Αναρχ. Μαύρου Σταυρού, με κείμενο του O'Reilly από τη φυλακή.

* Στις 9 Αυγούστου έγινε στο κέντρο της Μελβούρνης συλλαλητήριο ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου και υπέρ των δικαιωμάτων των ιθαγενών στη γη τους καθώς και ενάντια στο ρατσισμό, οργανωμένη, κύρια, από εργατικά συνδικάτα.

* Όλα μέλι-γάλα, τελικά, στα λιμάνια της Αυστραλίας, λίγους μόνο μήνες μετά από τη σύγκρουση λιμενεργατών από τη μια και της ιδιωτικής εταιρίας Πάτρικ και κυβέρνησης από την άλλη, μια σύγκρουση που σάρωσε και συγκλόνησε την χώρα. Η εταιρία Πάτρικ πλήρωσε τώρα 5 εκατομ. δολάρια ως αποζημίωση σε μικρές επιχειρήσεις που είχαν οικονομικά ζημιά κατά τη διάρκεια της κρίσης, ενώ θα περιορίσει τον αριθμό των εργαζομένων στα λιμάνια, με τη σύμφωνη γνώμη του Συνδικάτου Λιμενεργατών (!), κάτι που ξεσκόκωσε διαμαρτυρίες από κύκλους της βάσης του συνδικάτου.

* Στις 9 Αυγούστου έγινε στο Σίδνεϊ δημόσια εκδήλωση-συζήτηση από την κολλεκτίβα που διαχειρίζεται το εκεί αναρχικό βιβλιοπωλείο “Black Rose”, με θέματα το μέλλον της αναρχικής δραστηριότητας στο Σίδνεϊ, την ίδρυση Κοινωνικού Κέντρου, τη δράση ενάντια στους Ολυμπιακούς του 2000 που θα γίνουν εκεί, τις καταλήψεις και τις αυξήσεις των ενοικίων στην πόλη. Συζητήθηκε, επίσης, και το θέμα του μέλλοντος του βιβλιοπωλείου.

* Στις 27 Αυγούστου η οικολογική οργάνωση “Friends of the Earth” οργάνωσε στη Μελβούρνη, με την επωνυμία, “Global Insights”, φεστιβάλ ταινιών από αγώνες για δικαιώματα ιθαγενών λαών, οικολογικές κινητοποιήσεις και άλλους κοινωνικούς αγώνες διεθνώς.

* Στις 3 Σεπτέμβρη έγινε στο Cafe Bohemio, εκδήλωση-συζήτηση με θέμα “Η σχέση ΜΜΕ και αναρχισμού”, από την Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης.

* Στις 2 Σεπτέμβρη έγινε δημόσια συγκέντρωση ενάντια στην Πολυμερή Συμφωνία Επενδύσεων (MAI) από την συσπείρωση “Stop MAI”. Η εκδήλωση αυτή ήταν η πρώτη από μια σειρά ανάλογων εκδηλώσεων ενάντια στη MAI.

* Στις 5 Σεπτέμβρη η τοπική ομάδα Μελβούρνης της IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου), διοργάνωσε πικ νικ σε κεντρικό πάρκο με ικανοποιητική συμμετοχή.

* Στις 9 Σεπτέμβρη έγινε, στη Μελβούρνη, 24ωρο μπλοκάρισμα των κεντρικών γραφείων της εταιρίας North Ltd, που εμπλέκεται στη εξόρυξη ουρανίου στο Jabiluka, από οικολόγους, ειρηνιστές και άλλους διαδηλωτές.

* Από πρώην μέλος της Αναρχοσυνδικαλιστικής Ομάδας Μελβούρνης εκδόθηκε το πρώτο τεύχος της εφημερίδας “Workers Solidarity”, ενώ ιδρύθηκε και η εκδοτική πρωτοβουλία “Culture and Action”. Για επαφές P.O.Box 199, East Brunswick, Victoria 3057, Australia.

* Σ την ίδια διεύθυνση μπορείτε να επικοινωνήσετε και με το Barricade Library Publishing, μια νέα εκδοτική ομάδα, που δρα παράλληλα με το Barricade Books/Infoshop. Η πρώτη εκδοτική απόπειρα της ομάδας είναι συλλογή κόμικ, το “Terra Nullis”.

* Στις 10 Σεπτέμβρη έγινε στο Μπράνσγουϊκ συναυλία οικονομικής υποστήριξης του αγώνα για τη διάσωση των δασών του East Gippsland, που απειλούνται από τη βιομηχανία υλοτομίας.

* Τις ίδιες μέρες και κατά τη διάρκεια επεισοδίων μεταξύ ακτιβιστών που αγωνίζονται για τη διάσωση των δασών στο Coolengook της Βικτώριας και αστυνομικών συνελήφθησαν 5 άτομα. Η αστυνομία επιτέθηκε σε ανύποπτο χρόνο στο οδόφραγμα που είχε στηθεί εκεί από ακτιβιστές και στο οποίο, τον τελευταίο καιρό, είχαν μείνει μόνο οι συλληφθέντες.

* Στις 11 Σεπτέμβρη έγινε συναυλία σε κεντρικά μπουρaria της Μελβούρνης για οικονομική ενίσχυση της Κολλεκτίβας Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας.

* Στις 12 Σεπτέμβρη έγινε αντιρατσιστικό συλλαλητήριο στο Ρίτσμοντ της Μελβούρνης, οργανωμένο, κύρια, από αριστερές ομάδες, ενάντια στο κόμμα “One Nation”.

* Στις 13 Σεπτέμβρη, στο Νιούπορτ της Μελβούρνης, έγινε μαζικό συλλαλητήριο, οργανωμένο από τοπικές και άλλες ομάδες, ενάντια στην ύπαρξη αποθηκών χημικών και τοξικών στην διπλανή περιοχή Σπότισγουντ. Συμμετείχαν χιλιάδες άτομα, ενώ υπήρχε και καλλιτεχνικό πρόγραμμα.

* Στις 26 Σεπτέμβρη άρχισε βδομάδα δράσης σε όλη την Αυστραλία ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου, με κύρια αιχμή, όπωςδήποτε, την Jabiluka στη Βόρεια Αυστραλία. Η βδομάδα δράσης τελείωσε στις 3 Οκτώβρη.

* Με πρωτοβουλία της εφημερίδας “Workers Solidarity”, αλλά και της Αναρχοσυνδικαλιστικής Ομάδας Μελβούρνης, κυκλοφόρησαν προκηρύξεις αλληλεγγύης και καλέσματος σε βοήθεια, οικονομική ή άλλη, προς το Συνδικάτο Εργαζομένων στο Ρουχισμό του Μπαγκλαντές, που, εξ αιτίας των καταστροφικών πλημμυρών, η χώρα αυτή υποφέρει από θανάτους, αρρώστιες, υλικές και άλλες καταστροφές. Μπορείτε να επικοινωνήσετε με το Εθνικό Συνδικάτο Ρουχισμού Μπαγκλαντές, που είναι συνδεδεμένο μέλος της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (IWA), στη P.O.Box 864, Dhaka, Bangladesch.

* Την 1η Οκτώβρη η Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης διοργάνωσε εκδήλωση-συζήτηση, με θέμα “Γιατί ψηφίζουμε; Μια αναρχική προσέγγιση”, με εισήγηση τον Χόρχε Γκαρσία, στο Bohemio.

* Στις 2 Οκτώβρη χιλιάδες κόσμος πήρε μέρος σε συγκέντρωση ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου στο κέντρο της Μελβούρνης, έξω από τη κεντρική βιβλιοθήκη της πόλης. Ακολούθησε πορεία, που σταμάτησε έξω από τα γραφεία του Φιλελεύθερου Κόμματος (ενός μέρους του κυβερνητικού συνασπισμού).

* Στις 3 Οκτώβρη έγιναν ομοσπονδιακές εκλογές στην Αυστραλία, τις οποίες κέρδισε ο κυβερνητικός συνασπισμός Φιλελεύθερων-Εθνικών, αλλά με μικρή διαφορά εδρών από το δεύτερο Εργατικό Κόμμα, που ήρθε πρώτο σε ψήφους. Το “One Nation” εξέλεξε μια μόνο έδρα στη γερούσια. Στις εκλογές αυτές, για τέταρτη φορά (από το 1989), πήραν μέρος ως υποψήφιοι για τη γερούσια και δύο μέλη της ομάδας Libertarian Workers for a Self-Managed Society. Τη φορά αυτή, κατά την προεκλογική περίοδο, οι δύο υποψήφιοι εισήγαγαν μια εκστρατεία με την μαύρη κορδέλα. Έφτιαξαν, δηλαδή, αρκετές μαύρες και όποιος/α δεν συμφωνούσε με τις εκλογές, ή ήθελε να ρίξει άκυρο, ή κάτι ανάλογο, μπορούσε να φορέσει κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας τη μαύρη αυτή κορδέλα. Παράλληλα, μέσα από το έντυπό της, “Anarchist Age”, η ομάδα αυτή καλούσε σε σαμποτάρισμα των εκλογών με άκυρο ψηφοδέλτιο, ή κάτι ανάλογο, αλλά, την ίδια στιγμή, τα δύο της μέλη έπαιρναν κανονικά μέρος στις εκλογές (!). Τέλος πάντων, επειδή διάφοροι αναρχικοί της Μελβούρνης δεν συμφωνούν, φυσικά, με τέτοιες τακτικές, οργανώθηκε μια αντιεκλογική προπαγάνδα με την έκδοση ενός φυλλαδίου και κάποιων αυτοκόλλητων.

Στις 3 Οκτώβρη η κολλεκτίβα Barricade οργάνωσε βιντεοπροβολή με θέμα εξεγέρσεις, βίαιες διαδηλώσεις κ.λπ., μια παραγωγή της Class War από την Αγγλία, στο χώρο του βιβλιοπωλείου Barricade.

* Στις 4 Οκτώβρη η Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης οργάνωσε συγκέντρωση, στα σκαλιά του κεντρικού ταχυδρομείου της Μελβούρνης, για τη δολοφονία της Νιγηριανής μετανάστριας Σεμίρα Αντάμου, στο Βέλγιο, από Βέλγους μπάτσους. Παρόμοιες εκδηλώσεις οργανώθηκαν από αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες στο Βέλγιο και τη Γερμανία.

* Στις 9 Οκτώβρη στο βιβλιοπωλείο Barricade οργάνωθηκε από το Αναρχοφεμινιστικό Δίκτυο συζήτηση για τις γυναίκες που εργάζονται στο σπίτι (με το κορμάτι), τις συνθήκες εργασίας, εκμετάλλευσής τους καθώς και την προοπτική οργάνωσης.

* Στις 10 Οκτώβρη η κολλεκτίβα Barricade και η Food Not Bombs, στα πλαίσια της διεθνούς μέρας ενάντια στα McDonalds, οργάνωσαν βιντεοπροβολή στο βιβλιοπωλείο Barricade με ταινία για τη δίκη των δύο ακτιβιστών ενάντια στην πολυεθνική αυτή στο Λονδίνο, γνωστή ως McLibel.

* Στις 17 Οκτώβρη στο κέντρο του Κόμπουργκ της Μελβούρνης οργάνωθηκε, από ομάδες πολιτών, διαμαρτυρία για τη σχεδιαζόμενη κατασκευή νέου υποκαταστήματος McDonalds στη γειτονική συνοικία Πάσκο Βέιλ.

* Την ίδια μέρα, στο βιβλιοπωλείο Barricade, η τοπική ομάδα της IWW οργάνωσε βιντεοπροβολή για την IWW.

* Σε νοσοκομείο της Μελβούρνης νοσηλεύθηκε σε κρίσιμη κατάσταση 36χρονος θύρα επίθεσης στο κέντρο Μεταγωγών. Εκρατείτο προσωρινά εκεί για τροχαίες παραβάσεις και τραυματίστηκε σοβαρά κατά τη διάρκεια συμπλοκής με συγκρατούμενούς του. Οι συνθήκες κράτησης στο Κέντρο Μεταγωγών Μελβούρνης είναι αρκετά άσχημες, γίνονται συχνά επεισόδια μεταξύ κρατουμένων, ή μεταξύ των πρώτων και αστυνομικών και, γενικά, η κατάσταση που επικρατεί εκεί έχει επανειλημμένα γίνει αντικείμενο σχολιασμού στα MME κ.λπ.

* Anti - System Productions. Αναρχικό, πανκ, αντι - πολιτικό, αντιομοφοβικό, υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αντιρατσιστικό, αντιφασιστικό και πολλά άλλα φανζίν. Για επικοινωνία: Andy Decay, 30 Wenke Crescent, Yagoona, N.S.W. 2199, Australia.

* Στις 21 Οκτώβρη είχαμε ένα ακόμα 24ωρο μπλοκάρισμα της εταιρίας North Ltd, στη Μελβούρνη, από διαδηλωτές ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου στο Jabiluka.

* Στις 23 Οκτώβρη από την κολλεκτίβα Barricade έγινε βιντεοπροβολή στο βιβλιοπωλείο Barricade, με μια τουρκική ταινία, με τίτλο "Yol", με θέμα πολιτικούς κρατούμενους στην Τουρκία.

* Στις 25 Οκτώβρη, σε αίθουσα του Εργατικού Κέντρου Μελβούρνης, οργανώθηκε από την Victorian Deaths in Custody Committee (Επιτροπή Βικτώριας για τους θανάτους Υπό Κράτηση), καλλιτεχνική εκδήλωση. Η Επιτροπή αυτή συστάθηκε για να εργαστεί για την εαισθητοποίηση της κοινής γνώμης για τους θανάτους ιθαγενών, ενώ αυτοί βρίσκονται σε φυλακές, ή κάτω από αστυνομική επιτήρηση κ.λπ. Παρόμοιες επιτροπές δραστηριοποιούνται και σε άλλες πολιτείες της Αυστραλίας.

* Ακτιβίστρια κατά της κοπής των δασών, ξεγυμνώθηκε έξω από την τοπική βουλή της Νέας Νότιας Ουαλίας, στο Σίδνεϊ, και σκαρφαλωμένη σ' ένα δέντρο, απαίτησε "Σταματήστε να γδύνετε τα δάση".

* Ένα ακόμα μπλοκάρισμα (που τώρα, πλέον, γίνονται σε εβδομαδιαία βάση), έγινε στις 2 Νοέμβρη στα γραφεία της North Ltd, στο κέντρο της Μελβούρνης, από ακτιβιστές ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου.

* Νέο δελτίο εκδόθηκε από την Zapatistas Solidarity Collective, με νέα από την Τσιάπας και άλλα κείμενα. Για επικοινωνία: P.O. Box 1006, Brunswick Mail Centre, Brunswick, Victoria 3056, Australia.

* Η αστυνομία της Βικτώριας αποζημίωσε, τελικά, την οικογένεια του Άντονι Ντρένμαν, που πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε από αστυνομικούς, στο προάστιο Κιού στη Μελβούρνη, το Δεκέμβρη του 1991. Ο Ντρένμαν δεν ήταν καταζητούμενος για κάποια παράβαση. Αλλά, μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει έξω, όπου αστυνομικοί ερευνούσαν για κάποιους, άπραξε ένα ραχαίρο και όταν αστυνομικοί του είπαν να το πετάξει, αυτός αρνήθηκε και οι τελευταίοι τον πυροβόλησαν θανάσιμα.

* Στις 5 Νοέμβρη οργανώθηκε εκδήλωση-συζήτηση με θέμα "Ένας αναρχοσυνδικαλιστής ενάντια στην αριστερά στην παρούσα κοινωνία", από την Αναρχοσυνδικαλιστική Ομάδα Μελβούρνης στο Cafe Bohemio.

**DON'T VOTE
MAKE TROUBLE**
VOTING CHANGES NOTHING

**POLITICIANS
ONE & ALL - UP
AGAINST THE
FUCKING WALL**
VOTING CHANGES NOTHING

**ALL POLITICIANS
ARE GREEDY LYING
SCUM**
VOTING CHANGES NOTHING

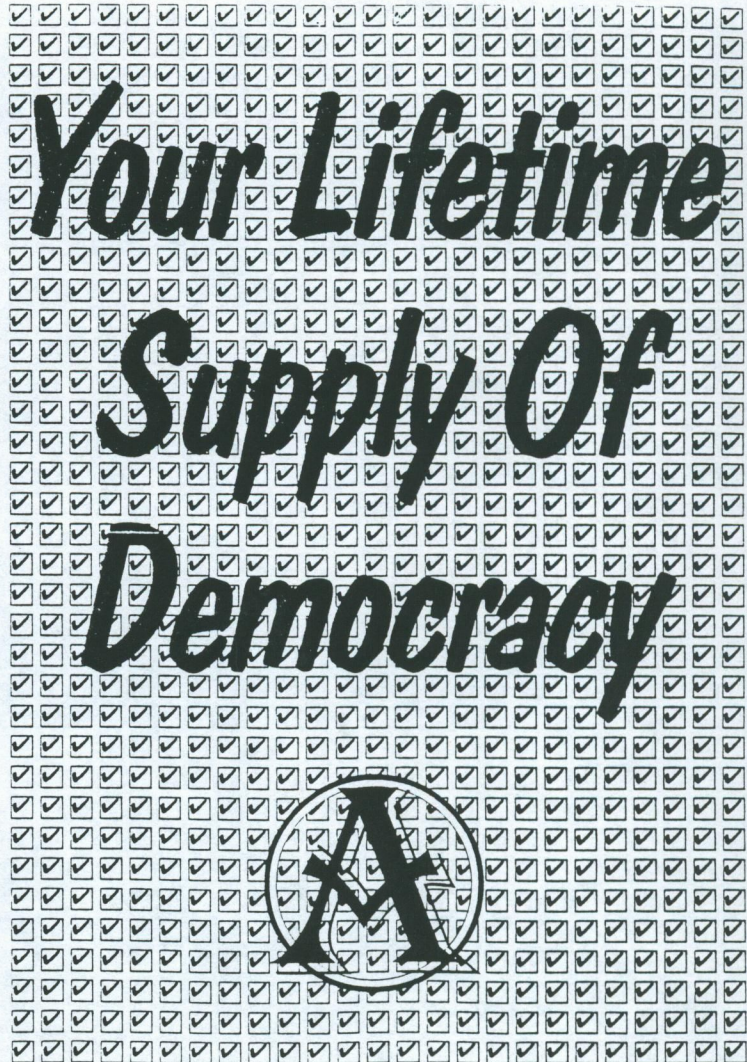
**VOTE
WHAT FOR?**

**DON'T VOTE
ORGANISE**

**IF VOTING CHANGED
ANYTHING THEY'D
MAKE IT ILLEGAL**

**VOTING CHANGES
NOTHING
THE STRUGGLE
CONTINUES**

**WHO EVER YOU
VOTE FOR
THE BOSSES
ARE IN CONTROL**

Αντικλογικά αναρχικά αυτοκόλλητα και αφίσσα που κυκλοφόρησαν κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου στη Μελβούρνη

ΟΙ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΕΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΤΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΧΑΝΣΟΝ

Ο διευθυντής του κόμματος της Πολίν Χάνσον «One Nation» («Ένα Έθνος») στο Κουήνσλαντ, Πίτερ Τζέιμς, είπε, στις 6 Αυγούστου, ότι το κόμμα του, ίσως, δεχθεί την υποστήριξη της νεοναζιστικής οργάνωσης «National Action» («Εθνική Δράση»), που έχει ως βάση της την Αδελαΐδα. Ο «φύρερ» της οργάνωσης αυτής, Μάικλ Μπράντερ, πρόσφερε στο «Ένα Έθνος» τις υπηρεσίες των πρωτοπαλίκάρων του, υπερασπίζοντας το κόμμα αυτό από τον «αριστερό όχλο» στις δημόσιες συγκεντρώσεις του.

Σε μια προσπάθεια να τρομοκρατήσει τους αντιρατσιστές, η «National Action» τοποθέτησε προκηρύξεις της σε κουτιά αλληλογραφίας σε σπίτια αριστερών και άλλων ακτιβιστών, σε περιοχές του Σίδνεϊ.

Οι αναφαινόμενες αυτές σχέσεις «National Action» - «One Nation» καταρρίπτουν τους ισχυρισμούς της ίδιας της Χάνσον, ότι το κόμμα της δεν είναι ρατσιστικό. Η «National Action» και οι διάφορες θυγατρικές της ομάδες, έχουν επανειλημμένα εκδηλώσει τον αντιασιατισμό και αντισημιτισμό τους. Έχουν ως πρότυπο το πρόσφατο καθεστώς του απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική, ενώ συνεχίζουν να προτείνουν ότι οι ιθαγενείς της Αυστραλίας πρέπει να γίνουν αντικείμενο μιας πολιτικής «ξεχωριστής ανάπτυξης».

Υπάρχουν, επίσης, σχέσεις και συνεργασία της «National Action» με νεοναζιστές από άλλες χώρες, με ακροδεξιούς κύκλους, καθώς και με την αμερικανική Κου Κλουξ Κλαν στο ίντερνετ. Η μοναδική αυστραλιανή «εθνικιστική σελίδα στο ίντερνετ», εκτός απ' αυτή της «National Action» και της συμμαχικής της Australian Nationalist

Movement (Αυστραλιανό Εθνικιστικό Κίνημα), δεν είναι άλλη από αυτή του στελέχους του «One Nation», πρώην ομοσπονδιακού βουλευτή του Εργατικού Κόμματος και πρώην αρχηγού του, επίσης εθνικιστικού, κόμματος «Australia First» («Πρώτα η Αυστραλία»), Γκρέϊαμ Κάμπελ.

Οι Αυστραλοί εθνικιστές επιζητούσαν ακόμα οφέλη από την πολιτική αταξία που έχει επιφέρει, πριν λίγο καιρό, η ίδρυση του «One Nation». Οι προθέσεις αυτές εμφανίστηκαν και υποστηρίχθηκαν, με ιδιαίτερη χαρά, τον περασμένο Ιούνιο, στο «National News On Line», μια ηλεκτρονική σελίδα της «National Action». «Εκμεταλλευόμαστε ειδικά τη σύγχυση ανάμεσα στους πολιτικούς, τα καθάρματα της αριστεράς και τις οχλοκρατικές τους στάσεις σε όλη την Αυστραλία, όσον αφορά σοβαρά ζητήματα του εθνικού μέλλοντος», τονίζεται, ανάμεσα στα άλλα.

Ο Τζέιμς είπε, επίσης, στις 6 Αυγούστου, ότι το κόμμα του θα μπορούσε να έχει ανακαλύψει τη «National Action», πριν επιτρέψει στα μέλη της οργάνωσης να γίνουν μέλη στο κόμμα του.

Προφανώς, το τμήμα της Βικτώριας του «One Nation» δεν είχε και πολύ ενοχληθεί από το γεγονός ότι, νεοναζιστές έγιναν μέλη του. Τον περασμένο Ιούνιο, αποκαλύφθηκε ότι ο Άντριου Γκούλντ, πρώην επικεφαλής της «National Action» της Βικτώριας, είχε επιλεγεί από το «One Nation» ως υποψήφιος του κόμματος για την ομοσπονδιακή έδρα Ντίκιν. Ο Γκούλντ αρνήθηκε ότι υπήρξε ρατσιστής, αλλά πρόσθεσε ότι οι απόψεις του ήταν ίδιες μ' αυτές της Χάνσον σε πολλά ζητήματα.

Ο Μπρέντον Τζίντλεϊ, ένας από

τους ιδρυτές του Australian Republican Movement, έγινε κι αυτός στέλεχος του «One Nation» στο Ρίνγκουντ της Βικτώριας, μαζί με τον Γκούλντ. Και οι δύο, όμως, παραιτήθηκαν από το κόμμα, όταν αποκαλύφθηκαν οι προηγούμενες δραστηριότητές τους. Το ότι, επίσης, η ίδια η Χάνσον έχει, ήδη, συνδεθεί με νεοναζιστικούς κύκλους, αποδείχθηκε και το 1996, στις τότε ομοσπονδιακές εκλογές. Στην εκλογική της περιφέρεια, το Όξλι του Κουήνσλαντ, που την κέρδισε η ίδια, έδωσε τις δεύτερες προτιμήσεις της (1) στον Βίκτορ Ρομπ, πρώην πολιτειακό γραμματέα της οργάνωσης «National Front», μιας οργάνωσης που συνέβαλε αρκετά στην ίδρυση της «National Action» και που, φυσικά, δεν υπάρχει πια.

Η δημοσίευση από μεριάς της «National Action» της διεύθυνσης της αγωνίστριας της αριστεράς και συγκεκριμένα της νεολαιίστικης αριστερής οργάνωσης «Resistance» (οργάνωσης νεολαίας του τροτσκιστικού Democratic Socialist Party), Μαρίνα Κάρμαν, (ευτυχώς η διεύθυνση δημοσιεύθηκε λανθασμένα), δεν είναι το μόνο δείγμα βίαιων διαθέσεων από την «National Action» στη Μελβούρνη. Το Γενάρη του 1996 το σπίτι δύο στελεχών της οργάνωσης International Socialist (άλλη τροτσκιστική οργάνωση, αδελφή του ελληνικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος), στη Μελβούρνη, υπέστη επίθεση, ενώ σπάστηκαν και τα τζάμια του αυτοκινήτου τους και αμέσως μετά η διεύθυνσή τους και ο αριθμός κυκλοφορίας του αυτοκινήτου τους δημοσιεύθηκαν στο δελτίο της φασιστικής αυτής οργάνωσης.

Επίσης, η εν λόγω οργάνωση έχει μια μακρά παράδοση βίας ενάντια σε μετανάστες, ιθαγενείς, Αυστραλούς μη ευρωπαϊκής καταγωγής και αντιρατσιστές.

Οι καταβολές της «National Action» μπορούν να ανιχνευθούν στο Australian Party, που δημιουργήθηκε το 1955. Το κόμμα αυτό αυτοδιαλύθηκε αργότερα μέσα στο φιλοναζιστικό Australian National Socialist Party (Αυστραλια-

νό Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα), του οποίου η πρώτη δραστηριότητα ήταν η επίθεση ενάντια σε μια Εβραϊκή συναγωγή του Σίδνεϊ. Μέλη του κόμματος αυτού εμφανίζονταν δημόσια ντυμένα με ναζιστικές στολές και είχαν ως συνήθεια να επιτίθενται ενάντια στους τότε αντιπολεμικούς διαδηλωτές και ακτιβιστές, καθώς κι ενάντια σε αγωνιστές κατά του apartheid της ΝΑφρικής. Εγκωμιάζαν, μάλιστα, ανοιχτά τον Χίτλερ, έφεραν όπλα, ενώ είχαν συντάξει και μια «λίστα θανάτου», αποτελούμενη από άτομα που θα σκότωναν αν θα κατακτούσαν την εξουσία (!). Εικάζεται ότι το κόμμα αυτό ήταν πίσω από το βομβισμό των γραφείων του Κομμουνιστικού Κόμματος Αυστραλίας, στο Μπρίσμπακ, στις 20 Απρίλη 1972, επέτειο του θανάτου του Χίτλερ.

Το περισσότερο δραστήριο μέλος του κόμματος αυτού ήταν ένα ψηλός, μυώδης και γυμνασμένος σκίνχεντ, ο Ross «The Skull» (Κρανίο) May, που τρομοκρατούσε διαδηλωτές στο Σίδνεϊ, μέχρι και τα τέλη του '70. Φυλακίστηκε για έξι μήνες, επειδή κτύπησε ένα δημοσιογράφο το 1972, ενώ καταδικάστηκε σε φυλάκιση και άλλες φορές για παρόμοια, ή άλλα, αδικήματα και επιθέσεις.

Ο May κι ένας άλλος αρχηγίσκος μιας άλλης οργάνωσης, του Nazi Party (Ναζιστικό Κόμμα), ο Ρόμπερτ Κάμερον, δημιούργησαν το «National Front» («Εθνικό Μέτωπο»), το 1980, ως απομίμηση του αντίστοιχου βρετανικού. Οι δραστηριότητες του May εκείνη την εποχή, πάντως, ήταν περιορισμένες, ενώ είχε γίνει φανατικός οπαδός της ομάδας ράγκμπυ St. George Dragons, απ' όπου στρατολογούσε άτομα.

Ένα από τα τότε νεαρά στελέχη του Australian National Socialist Party ήταν ο Τζιμ Σάλεαμ, που συνελήφθη το 1974 και βρέθηκε ένοχος για πέταγμα μολότοφ σε αριστερό βιβλιοπωλείο του Μπρίσμπακ. Μετά τη διάλυση του Nazi Party, στα μέσα του '70, ο Σάλεαμ μετακόμισε στο Σίδνεϊ και γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο, αλλά γρήγορα έκοψε κάθε δεσμό με τους May και Κάμερον. Το 1977 ίδρυσε μια νεοναζιστική ομάδα, αφιερω-

μένη αποκλειστικά στην πολιτική της «Λευκής Αυστραλίας» (2). Το 1978 η ομάδα αυτή ανακοίνωσε τα εξής: «Η Australian Alliance (Αυστραλιανή Συμμαχία) έχει την ευχαρίστηση να ανακοινώσει προς τους εχθρούς της Αυστραλίας και του αυστραλιανού εθνικισμού ότι οι μέρες τους είναι μετρημένες». Στην ομάδα αυτή προσχώρησαν και πρώην μέλη του Australian National Socialist Party.

Η «National Action», έκανε την πρώτη της εμφάνιση στο γιορτασμό του Anzac Day (3) του 1982, μαζί με άλλες ακροδεξιές και νεοναζιστικές ομαδούλες. Κάτω από την ηγεσία του Σάλεαμ, η οργάνωση αντικατέστησε τον χιτλερικό ναζισμό με μια εγχώρια αντιασιατική και ρατσιστική - εθνικιστική προπαγάνδα, συνοδευόμενη από τη λατρεία φυσιογνωμιών από το πρώιμο εργατικό κίνημα του 19ου αιώνα, όπως ο Ουίλλιαμ Λέιν και ο Τζακ Λανγκ, καθώς και ο ποιητής, Χένρι Λόουσον.

Η εν λόγω οργάνωση, επίσης, βάφτισε ως «επαναστατικά» τα γεγονότα ρατσισμού και βίας ενάντια σε Κινέζους χρυσοθήρες από λευκούς ανθρακωρύχους κατά τη διάρκεια της περιόδου της χρυσοθηρίας τον 19ο αιώνα, υιοθετώντας ακόμα και τη σημαία του Eureka Stockade (4) και των εξεγερμένων ως σύμβολό της, προκαλώντας τη μήνη εργατικών συνδικάτων, αριστερών ομάδων, αλλά και αναρχικών, που επίσης, χρησιμοποιούν το σύμβολο αυτό.

Το 1983 η οργάνωση εγκαινίασε μια εκστρατεία κατά της παρουσίας ξένων φοιτητών - ιδιαίτερα Ασιατών - στα αυστραλιανά Πανεπιστήμια. Κατά τη διάρκεια αυτής της εκστρατείας χτυπήθηκαν αρκετοί αντιρατσιστές φοιτητές από μέλη της οργάνωσης τη νύχτα. Το 1982-83 μέλη της εν λόγω οργάνωσης χτύπησαν και έστειλαν στο νοσοκομείο αντιρατσιστές φοιτητές, επιτέθηκαν στα γραφεία της Green Peace, της οργάνωσης Movement Against Uranium Mining (Κίνημα Ενάντια στην Εξόρυξη Ουρανίου), στην μη κυβερνητική οργάνωση Community Aid Abroad (Κοινωνική Βοήθεια στο Εξωτερικό), στο Socialist Workers Party, σε διάφορα αριστερά βιβλιοπωλεία

του Σίδνεϊ και του Μπρίσμπακ, έσπασαν τα τζάμια του σπιτιού της αγωνίστριας ενάντια στο νοτιοαφρικανικό apartheid, Μέρεντιθ Μπούργκαν, με τούβλα, ενώ απείλησαν τηλεφωνικά μέλη του Southern African Support Committee (Νοτιοαφρικανικής Επιτροπής Υποστήριξης) και, τέλος, έριξαν μολότοφ στη κρεβατοκάμαρα του ηγέτη του κινήματος ενάντια στο apartheid στην Αυστραλία, Τζον Μπρινκ.

Ένα άλλο κύμα βίας από την οργάνωση αυτή, εξαπολύθηκε το 1987-88 στην Αδελαΐδα, όταν επιτέθηκαν στο «Λαϊκό Βιβλιοπωλείο», με μολότοφ, στο βιβλιοπωλείο «New Era» («Νέα Εποχή») και στο Κέντρο «Αντίσταση», ενώ στο Σίδνεϊ δέκα μέλη της «National Action» επιτέθηκαν, φορώντας κουκούλες, τρομοκρατώντας, ενάντια σε μέλη οργάνωσης ομοφυλόφιλων και λεσβιών, κατά τη διάρκεια συνεδρίου.

Το πιο σημαντικό, όμως, γεγονός εκείνης της περιόδου σημειώθηκε τον Γενάρη του 1984, όταν το σπίτι του Αυστραλού αντιπροσώπου του Εθνικού Αφρικανικού Κογκρέσου, Έντυ Φαντ, έγινε στόχος πυροβολισμών. Δύο μέλη της οργάνωσης συνελήφθησαν, κατηγορούμενοι για την επίθεση αυτή, ομολογώντας ότι ο Σάλεαμ τους προμήθευσε τα όπλα, καθώς και χρήματα για να πιούν πρώτα και μετά, μεθυσμένοι, να κάνουν την επίθεση. Ο Σάλεαμ καταδικάστηκε, το Μάη του 1991, σε τριάντισι χρόνια φυλάκιση.

Στις 20 Απρίλη του ίδιου χρόνου το μέλος της «National Action», Πέρυ Ουάιτχορς, δολοφόνησε, μετά από διαφωνία και καυγά στα

γραφεία της οργάνωσης στο Σίδνεϊ, τον Ουέιν Σμιθ, επίσης μέλος της οργάνωσης.

Με τον τερματισμό της κυριαρχίας του Σάλεαμ στο Σίδνεϊ, ο έλεγχος της οργάνωσης πέρασε στον Μάικλ Μπράντερ, στην Αδελαΐδα. Τότε η οργάνωση, αφού σιώπησε από το 1991 ως το 1994, άρχισε και πάλι να εμφανίζεται στην Αδελαΐδα, αλλά και στη Μελβούρνη.

Στις 5 Μάρτη 1994, 30 μέλη της οργάνωσης στη Μελβούρνη και άλλοι 50, στις 9 Απρίλη του ίδιου χρόνου, στην Αδελαΐδα (αρκετοί πήγαν και στις δύο συγκεντρώσεις), προσπάθησαν να συγκροτήσουν δημόσιες συγκεντρώσεις, αλλά αντιμετωπίστηκαν, με επιτυχία, από πολυαριθμότερους αντιφασίστες. Και στις δύο αυτές προσπάθειες, οι περισσότεροι από τους συμμετέχοντες ήσαν νεαροί σκίηνεντς.

Στην Αδελαΐδα η μητέρα του Μπράντερ δεν χάνει την ευκαιρία να δηλώνει πόσο περήφανη είναι για το γυιό της.

Ξανά, στις 12 Μάρτη 1994, 500 αντιφασίστες τέθηκαν αντιμέτωποι σε 30 νεοναζί, στο προάστιο Μπράνσγουϊκ της Μελβούρνης, ενώ, ως αντίποινα, μέλη της «National Action», μια βδομάδα αργότερα, επιτέθηκαν σε γραφεία φοιτητών στο Πανεπιστήμιο La Trobe της Μελβούρνης.

Γενικά, όμως, η προσπάθεια του Μπράντερ να επεκταθεί η οργάνωσή του στη Μελβούρνη, με το άνοιγμα, μάλιστα, και βιβλιοπωλείου στο Φόκνερ αργότερα, απέβηκε ανεπιτυχής, με βίαια επεισόδια και δυναμική αντιπαράθεση από τους αντιφασίστες. Στις 18 Μάρτη 1995, 300 αντιφασίστες τέθηκαν αντιμέτωποι 30 φασιστών, στα σκαλιά του κτιρίου της πολιτειακής βουλής της Βικτώριας, στο κέντρο της Μελβούρνης, όπου η αστυνομία βοήθησε τους φασίστες να διαφύγουν ανενόχλητοι, επιτιθέμενη στους αντιφασίστες, τραυματίζοντας πέντε απ' αυτούς.

Τέλος, μετά από 15 μήνες ύπαρξης του βιβλιοπωλείου της «National Action», στο προάστιο Φόκνερ της Μελβούρνης, το εν λόγω βιβλιοπωλείο έκλεισε, αφού οι φασίστες έφυγαν ...νύχτα, αφήνοντας ακόμα και το νοίκι απλήρωτο.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στην Αυστραλία, σύμφωνα με τον εκλογικό κανονισμό, στις εκλογές - ομοσπονδιακές και πολιτειακές - υπάρχει ένα και μόνο ψηφοδέλτιο (ένα για βουλή κι ένα για γερουσία), όπου αναγράφονται οι υποψήφιοι. Δίπλα από το όνομα κάθε υποψήφιου υπάρχει ένα τετραγωνάκι. Οι ψηφοφόροι καλούνται να βάλουν έναν αριθμό στο κάθε τετραγωνάκι. Δηλαδή, πρέπει να βάζουν τον αριθμό 1 στο τετράγωνο που αντιστοιχεί στον υποψήφιο της αρεσκείας τους, αλλά και τους αριθμούς 2, 3, κ.ο.κ., στα τετράγωνα που αντιστοιχούν στους άλλους υποψήφιους. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο ψηφοφόρος επιλέγει τον υποψήφιο της αρεσκείας του, ενώ με την αριθμηση - κατ' επιλογή - και των υπόλοιπων υποψηφίων, δίνει την ελπίδα εκλεξιμότητας σε κάποιον απ' αυτούς. Έτσι, δηλαδή, μεγάλο ρόλο για την εκλογή κάποιου υποψηφίου ή όχι, δεν αποτελεί μόνο το αν είναι ήρθε πρώτος σε ψήφους, αλλά και ο δεύτερες προτιμήσεις κ.ο.κ. (κάτι, δηλαδή, σαν τη δεύτερη και τρίτη κατανομή του εκλογικού συστήματος στην Ελλάδα).

2. Η πολιτική της «Λευκής Αυστραλίας», ήταν η ρατσιστική εκείνη πολιτική που ακολουθήθηκε κύρια από δεξιές, συντηρητικές κυβερνήσεις στην Αυστραλία (αλλά και το Εργατικό Κόμμα), κατά τις περασμένες δεκαετίες και, σύμφωνα μ' αυτή, η Αυστραλία έπρεπε να δεχόταν μετανάστες μόνο από τις άλλες αγγλόφωνες ή ευρωπαϊκές χώρες. Αποκλείονταν, δηλαδή, μαύροι, Ασιάτες κ.ά.

3. Το Anzac Day είναι κάτι σαν εθνική γιορτή, σε ανάμνηση των μαχών που έδωσε το εκστρατευτικό στρατιωτικό σώμα Αυστραλίας και Νέας Ζηλανδίας (απ' όπου και η λέξη Anzac), στην Καλλίπολη στα παράλια της Μικράς Ασίας, το 1918, όταν, στα πλαίσια των στρατιωτικών επιχειρήσεων του Α' Παγκ. Πολέμου, το σώμα αυτό έπαθε πανωλεθρία απ' τον τουρκικό στρατό. Το σώμα αυτό συμμετείχε στο πλευρό της Αγγλίας και των συμμαχικών της δυνάμεων.

4. Η εξέγερση του Eureka, από τους χρυσοθήρες και ανθρακωρύχους, που απαιτούσαν καλύτερες συνθήκες εργασίας και άλλα. Πήρε το όνομά της από την μπιραριά «Eureka», που ήταν το επίκεντρο της εξέγερσης, κατά τη διάρκεια της οποίας, μεταξύ των άλλων, συνέβησαν και κρούσματα βίας ενάντια σε Κινέζους χρυσοθήρες από λευκούς συναδέλφους τους. Αναλυτικότερα για τα γεγονότα αυτά, θα υπάρξει κείμενο σε προσεχές τεύχος του δελτίου.

Μερικοί άνθρωποι λένε ότι ο καπιταλισμός είναι ένας αποτελεσματικός τρόπος οργάνωσης της παραγωγής. Ακόμα, όμως, κι αν δεχθούμε αυτή την αποτελεσματικότητα της παραγωγής είναι ο λόγος της ύπαρξής μας, ακόμα θα πρέπει να ρωτήσουμε για ποιον πραγματικά είναι αποτελεσματικός ο καπιταλισμός.

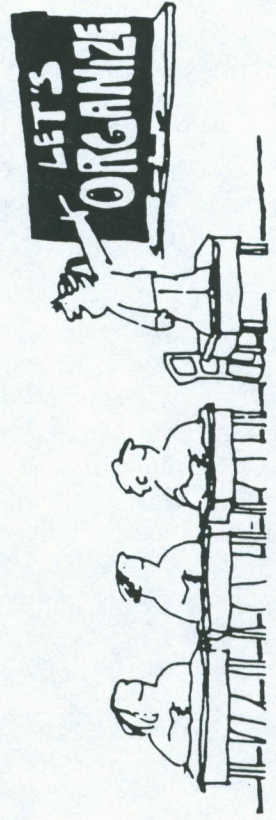
Δισεκατομμύρια ζοδεύονται σε στρατιωτικούς σκοπούς, διαφημίσεις και ...ηλεκτρικές οδοντόβουρτσες, ενώ, την ίδια στιγμή, υπάρχει κόσμος που πεινάει.

Το σημαντικό δεν είναι για μας απλά και μόνο να αντικαταστήσουμε μια κυβέρνηση με μια άλλη. Αυτό προσπαθήθηκε να γίνει και στη Ρωσία, όπου, τελικά, υπήρξε μια εξουσιαστική αποτυχία. Οι κυβερνήσεις έχουν μια βρώμικη συνήθεια να σκοτώνουν τους υπηκόους τους, συγκεκρίμενα, εκείνους που προσπαθούν και αγωνίζονται για τη απόκτηση ελευθερίας και ισότητας. Οι κύριες κατάφωρες αδικίες της ιστορίας – ο πόλεμος και η τυραννία – έχουν διαπραχθεί από κυβερνήσεις, ενώ σχεδόν κάθε πρόεδρος της σκέψης, σχεδόν κάθε καλύτερη των ανθρώπων συνθηκών, έχουν προέλθει διαμέσου της εθελοντικής συλλογικής ή ατομικής πρωτοβουλίας.

Πρέπει να μάθουμε να οργανωνόμαστε, χωρίς ιεραρχία ενάντια το κράτος και τον καπιταλισμό. Πρέπει να προστατέψουμε ό,τι έχουμε κερδίσει και να εργασθούμε για μια περισσότερο ισότιμη διανομή του κοινωνικού πλούτου διαμέσου οργανωμένων διαμαρτυριών εκ μέρους της κοινωνίας, της άμεσης δράσης, της κοινωνικής εκπαίδευσης και δημιουργώντας μη ιεραρχικές μορφές οργάνωσης.

Εάν, επίσης, θέλετε να αλλάξουμε την κοινωνία μ' ένα θετικό τρόπο, ή θέλετε να πετύχουμε κάτι περισσότερο, μιλήστε μας, ή ελάτε στην επόμενη συνέλευσή μας. Διαβάστε, επίσης, τη σελίδα μας στο internet, για περισσότερες λεπτομέρειες.

* Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή.

WILDCAT COLLECTIVE

wildcat@start.com.au

<http://www.geocities.com/CapitolHill/Senate/5728>

Μια αναρχική κοινωνία είναι μια εθελοντική μη ιεραρχική κοινωνία, βασισμένη στη δημιουργία κοινωνικών και πολιτικών δομών, τέτοιων που επιτρέπουν σε όλους την πρόσβαση στη λήψη των αποφάσεων και στον κοινωνικό πλούτο.

Η κολλεκτίβα «Αγρίογατα» είναι μια πρόσφατα δημιουργημένη αναρχική ομάδα στην Αδελαίδα, η οποία πιστεύει ότι η κοινωνία χρειάζεται να αλλάξει ριζοσπαστικά προς το καλύτερο. Το περιβάλλον βρίσκεται σε μια σοβαρή κρίση, η γη αντιμετωπίζει μια φάση εξαφάνισης παρόμοια με αυτή της εποχής των δεινόσαυρων. Οι πολιτικοί και οι εθνικές και πολυεθνικές εταιρίες είναι απασχολημένοι με το να βοηθούν ο ένας τον άλλον, αυξάνοντας τα πλούτη τους, ενώ οι εργαζόμενοι και το περιβάλλον χάνουν. Οι πολιτικοί και τα ΜΜΕ πλάσσουν τα ενδιαφέροντά τους, προσπαθώντας να μας διαπάρουν, να μας αποτρέπουν από το να εργαζόμαστε από κοινού ενάντια στον πραγματικό εχθρό, εκείνων, δηλαδή, που κατέχουν το χρήμα και την εξουσία. Πρέπει να προστατέψουμε την ποικιλομορφία μας και να εναντιωθούμε στο ρατσισμό, το σεξισμό, την ομοφοβία και την μισαλλοδοξία.

Οι πολιτικοί επιτρέπουν σε εξορυκτικές εταιρίες να εξορύσσουν ουράνιο από τη γη των θιγενών, επειδή πιστεύουν ότι κερδίζουν περισσότερα απ' αυτό, παρά από το περιβάλλον και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η δημοκρατία έχει καταντήσει ένα αστείο, όπου κάθε τρία χρόνια πρέπει να διαλέξουμε μεταξύ του Tweedledumb και Tweedledumber*, ενώ ο συνηθισμένος εφιάλτης της φτώχειας και της μόλυνσης αιωρείται πάνω μας.

Αρκετός κόσμος εργάζεται τώρα περισσότερες ώρες απ' όσο πληρώνεται, ενώ άλλοι δεν πληρώνονται καν για την εργασία τους. Σε εκείνους που εργάζονται υπόσχονται λιγότερες ώρες εργασίας, εξ αιτίας της επίδρασης της νέας τεχνολογίας, αλλά υποσχέσεις τέτοιου είδους ποτέ δεν φαίνεται να επαληθεύονται και γι' αυτό η αύξηση της παραγωγικότητας συχνά σημαίνει χάσιμο θέσεων εργασίας.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ. 2-3 ΜΑΗ 1986: ΟΙ

Hilary May και Patrick Watson, δύο αναρχικοί της Μελβούρνης, εργάστηκαν για πάνω από έναν χρόνο, οργανώνοντας το διεθνές αυτό φεστιβάλ το Μάη του 1986.

Το φεστιβάλ περιελάμβανε ταινίες από τη Βόρεια και Νότια Αμερική, την Ευρώπη, το Χονγκ Κονγκ, μερικές ιστορικές ταινίες από την Ισπανία, αλλά και την ταινία «Siege» από το Σίδνεϊ.

Μερικές από τις ταινίες αυτές ήταν έγχρωμες, άλλες ασπρόμαυρες, μερικές στα αγγλικά και άλλες με υπότιτλους. Δύο από τις ιστορικές ταινίες ήταν μια για την Ήμμα Γκόλντμαν και μια για την κηδεία του Ντουρρούτι.

Από τότε δεν υπήρξε άλλο ανάλογο φεστιβάλ, αλλά ούτε και κάποια αξιόλογη προσπάθεια ή πρωτοβουλία για τη διοργάνωση ενός τέτοιου στη Μελβούρνη και στην Αυστραλία γενικότερα.

Η παραγωγή ταινιών, πάντως, ανέκαθεν αποτελούσε σημαντικό μέρος της δουλειάς του αναρχικού κινήματος, αλλά, εκτός από τους δύο προαναφερθέντες συντρόφους, κανείς άλλος αναρχικός δεν πήρε μέρος, ή προσπάθησε να οργανώσει, κάτι ανάλογο.

Τα τελευταία δέκα χρόνια ένας αριθμός αναρχικών κι ελευθεριακών ταινιών έχει παραχθεί και, ίσως, χρειάζεται ένα άλλο ανάλογο φεστιβάλ.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «TREASON»: Αν και οι περισσότερες αναρχικές ομάδες στην Αυστραλία ήταν ολιγομελείς, εκδόσεις δημοσιεύονταν πάντα, γύρω από τις οποίες επικέντρωναν οι πιο πολλές απ' αυτές τις ομάδες τη δράση τους.

Στη Μελβούρνη, από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έως τώρα, αρκετές αναρχικές ομάδες παρήγαγαν τα δικά τους έντυπα κι εκδόσεις.

Μια από αυτές τις εκδόσεις ήταν και το «TREASON» («ΠΡΟΔΟΣΙΑ»), που ήταν ένα μικρό περιοδικό που μοιραζόταν, κυρίως, στα προάστια της Μελβούρνης, με στόχο να συμβάλλει στη διάδοση των αναρχικών ιδεών και στο διάλογο γύρω απ' αυτές, αλλά και στο πώς οι αναρχικές ιδέες μπορούσαν να μπου σε πρακτική εφαρμογή.

Εκδόθηκαν περίπου 17 ή 28 τεύχη. Το «TREASON» έπαιξε σημαντικό ρόλο στο τότε αναρχικό κίνημα στη Μελβούρνη.

Ο ΡΑΤ ΜΑΚΚΙΕ: Αναρχικός, παλιός φαροφύλακας και μέλος της IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου), που συμμετείχε ενεργά στις κινητοποιήσεις των ανθρακωρύχων στο βουνό Isa, στις αρχές του '60, με τη διοργάνωση τότε μιας μακράς και σκληρής απεργίας εκεί. Η τότε πολιτειακή κυβέρνηση του Μίκλιν (του Εθνικού Κόμματος), έστειλε εκατοντάδες πάνοπλους αστυνομικούς ενάντια στους απεργούς για να τους «συνετίσει», όπως ανακοίνωσε...

Τα επίσημα συνδικάτα έχασαν τον έλεγχο της απεργίας που πέρασε σε ανεξάρτητους συνδικαλιστές, στην ίδια τη βάση των ανθρακωρύχων, που εξέλεξαν ανακλητές επιτροπές.

Αν και η απεργία, τελικά, κάμφθηκε εξ αιτίας του συντονισμού εργοδοτών-επίσημων συνδικάτων, ηγείρε πολλά ζητήματα οργάνωσης, απεργιακής τακτικής κ.λπ. ανάμεσα στο τότε συνδικαλιστικό κίνημα.

Μετά το τέλος της απεργίας, ο Pat Mackie εξέδωσε κάποια έντυπα, στα οποία τόνιζε το νόημα και το δίδαγμα από την απεργία αυτή, ενώ έγραψε και ένα βιβλίο με όλο το ιστορικό της απεργίας.

Τα επόμενα χρόνια είχε μετατρέψει σε σπίτι του μια βάρκα στο λιμάνι του Σίδνεϊ. Πήρε μέρος στις εκδηλώσεις για τα εκατό χρόνια του αυστραλιανού αναρχισμού, το 1986 στη Μελβούρνη και συνέχισε να εργάζεται για την IWW.

Να σημειωθεί ότι, στην περίφημη αυτή απεργία των ανθρακωρύχων του βουνού Isa, πήραν μέρος και Έλληνες ανθρακωρύχοι. (Για όποιον ήθελε, υπάρχουν ακόμα ελάχιστα αντίτυπα του βιβλίου του Pat Mackie στο βιβλιοπωλείο «Barricade»).

JABILUKA PROTESTERS JAILED

History to the arrests.

On May 19, 1998, Yvonne Margarula of the Mirrar clan was arrested for trespass on her traditional country near the proposed Jabiluka uranium mine site. Yvonne was convicted in a Northern Territory court on September 1, 1998.

Over 300 protesters have been arrested to date due to actions against the Jabiluka Mine site in 1998.

This Anarchist Black Cross emergency bulletin pertains to the arrest of 2 'ploughshares' activists (Ciaron O'Reilly and Treena Lenthall) who are currently incarcerated in Berrimah Prison, Darwin, NT, Australia for disrupting the progress of the Jabiluka Uranium Mine on Nagasaki Day, August 9, 1998.

The green bureaucrat that Ciaron talks about has allegedly just manage to organise himself a \$500 per week wage to come from the national action fund to administer and organise a \$100 000 (from the N.A.F) vote ALP campaign.....funnily enough he's a member of the labour party himself.

THE BLOCKADE THAT WAS BLOCKED! A CRITIQUE OF THE JABILUKA BLOCKADE.

I write this critique of the Jabiluka Blockade from jail, which is both a privileged perspective and limited in terms of research resources. I write in a spirit of action/reflection, hopefully encouraging a movement for peace and justice that celebrates free speech and open debate. I wish to state that my experience (from Jun 25 to Aug 9) of the grassroots blockade was largely positive - a lot of good people and good will gathered. I also wish to celebrate the good people who travelled a lot of miles to carry out heroic acts of nonviolent direct action in a hostile political and legal environment.

From as early as the shooting of the Bradbury film on Jabiluka and the internal struggle that plagued its production, an authoritarian leadership was imposed on this Blockade. Where this authoritarianism springs from - people's political training, fears (real or imaginary), the paternalism that permeates Northern Territory (NT) institutions - is anybody's guess. The key mechanism of control would be that the blockade of this mine could only be fought within the parameters of it being a solely an "indigenous issue." This was a political struggle within the production of the film, the most significant marketing tool for the Blockade. It is a struggle that left its own legacy of alienation. The Gundjehmi Corporation were key to the control of the Blockade. [The Mirrar are 27 adults, Gundjehmi is a corporation set up with Ranger uranium royalties to represent Mirrar interests. Gundjehmi employees are not necessarily Mirrar]. The Gundjehmi position was against mobilising equally on questions of environment and peace against the Jabiluka uranium mine. It was a choice against maximising opposition and nonviolent direct action against the mine. It was a choice for centralised control and power.

The "blockade illusion" that was then conjured - was that the Mirrar were blockading the mine and that we had been invited to join and support them. This was basically untrue, the Mirrar weren't intending to blockade or even appear en masse at the Blockade. They had given their permission to the Gundjehmi Corporation to initiate legal action against the Jabiluka mine and call others to blockade. The Mirrar were a lot less present to the Blockade than the Kookatha had been at Roxby Downs in 1984. There was very little involvement or attendance by aboriginal people at the Jabiluka Blockade. The "blockade illusion" was basically to support the authoritarian control of the Gundjehmi Corporation; control mechanisms ranging from white guilt and sycophancy to expulsion. This authoritarian praxis was also expressed in a control and censorship over any media emanating from the Blockade. This was later to mutate into delusions that anti-Jabiluka groups elsewhere (Sydney, Melbourne, etc.) would have to apply for permission from Gundjehmi Corporation in Jabiru before carrying out any anti-ERA/anti-Jabiluka protests in Australia. This megalomania has little to do with indigenous culture and has a lot to do with the culture of the authoritarian left. The Gundjehmi Corporation is based in Jabiru, 7kms from the Blockade Camp. Near it was a Blockade Office staffed by white Australian volunteers with little experience in direct action campaigns. Both the staff of Gundjehmi and the Blockade Office were deeply ambiguous about nonviolent direct action (NVDA). They lacked any explicit nonviolent philosophy or praxis. They didn't seem to value NVDA beyond the initial mainstream media time it bought on any given night. Most of these folks weren't willing to blockade and risk arrest themselves. As events progressed/regressed these folks began to call the shots on direct action. Instead of the Office and media collective servicing the direct action, it was the tail wagging the dog. To get permission from (in real terms one particular person in) Gundjehmi to do NVDA one had to go through this inner circle elite at the Blockade Office (and whatever spin they chose to put on your proposal). This was further complicated as the key Gundjehmi authority was absent overseas and interstate during the peak of the Blockade.

The treatment of the rank and file blockaders as disposable cannon fodder by these two authorities was apparent from as early as the legal briefing at the camp induction. People (thousands of miles from home) were informed, "Once

arrested, you're on your own!" The Blockade leadership made no attempt to prioritize or generate a praxis of post-arrest solidarity - very few of them appeared at the watch-house or courts in solidarity with rank and file blockaders.

I saw a disaster of future demoralisation looming. An experience for the hundreds of young people of a day of euphoric communal resistance, followed by months of privatised trauma back at home as they faced the consequences and a hostile NT State alone. Such negligence risked burning out a new generation of young activists. A few of us began to initiate a culture of post-arrest solidarity - a ritual of (calling out the names of blockaders in custody), letters of support to the imprisoned, solidarity vigils, preparation for jail workshops, web sites, transportation back from arrests, deliverance/welcoming back rituals on return to camp, and longer term networking when people returned home with a Darwin court date looming. Other resistance initiatives springing from camp included a continual morning presence at the main entrance (15 kms away), small group civil disobedience, bail resistance and the two mass arrests in the first half of July.

These mass arrests (98 and 118) significantly stretched the resources of the NT State in terms of police resources, watch-house/jail space, court facilities. The NT State was being put on the ropes by the nonviolent direct action of the Blockade. For no good reason, the second mass arrest was delayed day after day for five days, risking dissipation, compromising security, displaying a lack of respect for the risks people were taking and the tight schedules some resisters were operating under. The action finally went ahead with a mass occupation of the mines work compound and disruption of work on the mine

site. It was around this time that a green bureaucrat (out of The Wilderness Society stables) moved into camp. He had been integral in organising a major media spectacle (between the two mass arrests) involving high-profile celebrities and 500 of us as backdrop extras. It was a great photo opportunity, but the unwillingness of these celebrities to take a simple trespass arrest must have posed the question to the great unwashed, "If these well-resourced individuals can't afford to take a bust, what am I doing here?" As soon as the Green bureaucrat arrived he started beating the fear drum about how ERA would use the blockade's militancy to conjure the threat of eco-terrorism. I recall the night 118 of our best people were in the Jabiru police station (designed to house 15). This guy getting up at the campfire and attempting to generate hysteria amongst freshly arrived blockaders. I tried to counter him by pointing out that we were beginning to be treated the way aborigines were by the NT State - accusations of being "dirty, anti-social and dangerous." No surprises there! Over the following days this guy was able to quickly insert himself into the inner circle elite of the Jabiru Blockade Office scene - and began making appearances as the "media spokesman," "police liaison honcho," etc. I believe this guy had the political agenda of killing off the blockade/direct action component and delivering the movement to the ALP. No surprises there either, come to think of it! He was able to gain influence with Gundjehmi and within days actions in the mine's compound were banned and a complete sell out to the police was clinched. A police protocol was announced that totally surrendered the only tactical advantage the Blockade had in its nonviolent battle with the NT State and ERA - the element of surprise. Gundjehmi would now inform the police when and where civil disobedience would take place and how many police would be needed. In the following week, the Green bureaucrat presided over a meeting where the entire camp was gathered, children were banned, big sticks were produced by Gundjehmi members and people were threatened with a beating if they didn't do what they were told (in terms of political practice, social interaction and dress code). The sycophants wooed "Isn't it wonderful to be treated as equals by indigenous people!" These white Australians had gone from mainstream race hatred to sycophantic masochism, totally missing the point of self-respect and mutual respect. Weird stuff indeed - most felt decidedly uncomfortable, many felt happy they were returning home, quite a few jumped ship to Darwin and safer surrounds.

Meanwhile the concepts of blockade/blockading the mine/nonviolent resistance was dead in the dust. On Hiroshima Day, a street theatre was performed at the entry to the Jabiluka mine and a die-in undertaken. During the performance, mining equipment trying to gain access to the mine arrived. Those who were blocking the entrance who weren't willing to risk arrest moved. Others willing to risk arrest blocking a uranium mine on Hiroshima Day refused to move. They were ordered to move by movement bureaucrats saying the Mirrar wanted them to move. Whether the Mirrar knew they were even there is highly questionable, the control card was played. The blockade was over.

There was no commitment by the leadership to a philosophy, praxis or politics of NVDA. There was no Noonkanbah-like indigenous blockade at Jabiluka uranium mine (only 2 of the 300 arrested were aboriginal people). 20-30 of us would have come through the peace movements of the 80's and 90's (anti-nuclear war/ships/bases, Gulf War opposition and East Timor solidarity). The bulk of those who blockaded and were arrested were young environmentalists. Why Gundjehmi didn't invest their energies and resources into mobilising indigenous people to blockade is hard to know. (Maybe the opposition to the mine wasn't that strong, certainly not evident at the Oenpeli Open Day where ERA propaganda and helicopter rides abounded and anti-uranium T-shirts and conversations were banned! Maybe the locals feel defeated as they did over the Ranger uranium mine in the '70s by a powerful conspiracy of ERA, Northern Land Council bureaucrats and the NT and Federal governments. Fair enough!). Gundjehmi had no real commitment to a nonviolent blockade of the mine. They had been impressed with the media attention, currency and credibility that NVDA (or even the promise of it) would buy. That's about as far as it went! As someone who has been imprisoned for solidarity actions with aboriginal people in '78, '82, '84, '88- as someone who has witnessed many movements co-opted and killed by bureaucrats (ALP, Union, Green, Peace, indigenous, whatever) as someone who has organised with aborigines, Native Americans, Maori, and East Timorese over 20 years as someone who has enough self respect and security in their own cultural identity the only course of action was to respectfully disobey Gundjehmi, Green bureaucrats, ERA and the NT police.

There were many agendas at the Blockade - careerists, holidaymakers, resisters, etc. Treena Lenthall's and my objective was to carry out an act of nonviolent disarmament of uranium mining equipment and be in solidarity with others nonviolently resisting the mine. I gave three open workshops on "ploughshares" to 150-200 people at the camp that was celebrated by all who attended, and was reported on in "The Bulletin." We originally had permission from Gundjehmi -

which was pulled after the Green bureaucrat gained influence. (He told us all we should go home, connect with middle Australia, join and fundraise for ACF and the WS - to pay the wages of folks like him I guess. Thanks, but no thanks!)

We carried out an act of nonviolent disarmament at Jabiluka uranium mine on the anniversary of the bombing of Nagasaki (August 9, 1998). In the early hours of that morning we were able to disable a huge excavator, we also poured human blood on the machine and named it with the victim cities of "Nagasaki," "Chernobyl," and "Missan." We then waited for over an hour on top of the machine in prayer to share the experience with ERA employees. We were arrested and have been charged with trespass and two counts of criminal damage and have since been held in Berrimah Prison. Gundjehmi responded by banning our written explanations from the Blockade Camp. The media collective co-operated with ERA and the cops to cover up the action. They then characterized us to the camp and others as "racist Christian fundamentalists." Sad and pathetic, just another lie on the fire.

Meanwhile, we dwell in Darwin Prison with our indigenous brothers and sisters. We face a hostile court on November 26/27. 300 brother and sister blockaders face the same courts from October to February. We ask for your solidarity and commitment to speak truth to power - however grand or petty that power may be.

Letter from prison by Ciaron O'Reiley following the Ploughshares action at Jabiluka mine on Nagasaki Day, August 9, 1998.

FROM BERRIMAH PRISON - 27/8/98

After being loaded into the van for the three hour ride from Jabiru police station to Darwin Prison, the police officer from our previous (July 17th) trespass arrest approached the back of the vehicle. He stared at Treena and I through the grille and said "I'll see you in court." He was wearing an Energy Resources of Australia [the uranium mining company] cap. No pretences of objectivity here, he was as subcontracted as the excavator we had just put out of action. We were not offered police bail after our Nagasaki Day (August 9th) ploughshares action, we have not applied for magistrates bail. We are sticking with the witness and its integrity - letting it sink in for us, for others. "Don't just do something, stand there!" to paraphrase the prophet. As much as the ERA cap belongs on the arresting officers head, we belong in jail when the State and its legal apparatus bless high crimes.

Berrimah Prison, Darwin, is an interesting place to dwell. The bulk of the prison population is made up of tribal aboriginal folks from remote missions - a testimony to the high crimes committed by government and mining corporations on their communities. It's a front row seat to the engine room of Australian history - the slagheap of the chewed up and spat out indigenous casualties. What has been carefully hidden from my white Australian experience is now revealed - and in turn, I am exposed. It's a place of prayer, of radical disillusionment - where I may begin to see, to hear, and to mourn.

The prison itself is located in the flight path of "Pitch Black '98" military exercises involving British, Singaporean, and Australian air forces. Australia's military technology well oiled and its historic legacy on display - ever ready to serve in whatever interventionary expeditions are required. Meanwhile in the background at a less publicised exercise a US Marine Hornet crashes at Tindal base, killing the pilot. In the televised foreground Clinton decides to lob 80 cruise missiles (at \$2 million a piece - yup, even the ones that landed in Pakistan) into Sudan and Afghanistan - two of the poorest countries in the world. Bill's latest concept of famine/earthquake or domestic credibility relief or the endless cycle of tit-for-tat cycle of wholesale and retail terrorism tumbling through the last gasps of the century. Bin Laden joins Manuel Noriega, Saddam Hussein and Farrar Aideed in graduating from former US ally to latest threat to all that is good. This madness has a twist with earlier reports that US munitions that had saturated Afghanistan in the '80s had been airlifted to Sudan and have returned to roost. On midday television Johnny Howard the ever-ready lap dog sitting on his GST tucker box assures us that whatever Bill decides to do must be the appropriate course of action. John tells us that the last time he spoke to Bill on the phone in February he immediately dispatched 300 Australian SAS troops to the Gulf.

After our first week in jail we are hauled back into Darwin Magistrates Court to face the earlier (July 17th) trespass charges. The prosecutor waves a printed sheet of my FBI record provided by the US consul. He seems pleased with the wonders of modern technology. Treena and I stumble through our first hearing - double trespass charges (failing to leave at request of owner, and failing to leave at request of police). We object that this is duplicitous - that we would have had to leave twice to comply - but that doesn't get us anywhere. With a little help from friends performing charades in the gallery we muster a few objections to the prosecutors evidence. This throws a cat amongst the pigeons and for a while the prosecutor's case is in a tailspin. At half time we get up and move "no case to answer." The magistrate agrees that the evidence on the authorization of the police - a mass ERA briefing - is hearsay (touché for us) but he is willing to accept a photocopy of a letter for a basis of authorization for the ERA security guy ("we'll see you in the appeals court, maybe!").

I got up to give some evidence, to speak some truth to power. I declined to take the oath on religious grounds and recited an affirmation. The prosecutor's first question was "You say you're a radical Christian, why won't you take an oath on the Bible?" I responded by holding the Bible and saying this book is about love and reconciliation, my experience of the prison system is that it's about violence and vengeance. I'm uncomfortable with this book being in this courtroom, when this courtroom is directly linked with the prison system (ask a provocative question). It was nearly word-for-word the same response I had given in the Brisbane Magistrates Court in 1981, 17 years ago. I think of all the good people I've shared courtrooms, lockups, police wagons and jails with over that time and I feel blessed.

After being found guilty and refusing a fine, Treena and I are sentenced to 13 days and are returned to jail. On return I find a letter from Phil Berrigan who has been sharing such cells for over thirty years. Phil is presently serving two

years in prison for an Ash Wednesday '97 ploughshares action on a US nuclear warship - he is 75 years old. I remember hearing of Phil while at high school in the '70s, a half a world away. When I got to Uni. I tracked down his writings and then eventually in the late '80's I flew to LA got a bus to Harrisburg and hitched to Baltimore to meet him and share community awhile. I remember while driving to one of the weekly "dumpster-diving" expeditions at the markets he remarked "nonviolent resisters in prison speak to our conscience and that's how God speaks to us!" It was nothing new, as Woody Guthrie would say, it was something I knew all along but was hearing for the first time. This has been confirmed in my life, good folks in prison kickstarting me out of the inertia of being a white Australian male.

I hear tonight that Angie Zelter and Jens Light are in prison in Scotland for cutting through the razor wire at Britain's Trident nuclear submarine base at Faslane. I know that in Maryland, USA, Sr. Ardeth Platte OP, Sr. Carol Gilbert OP, Fr Larry Morlan, Fr Frank Cordaro and Kathy Shields face the courts on September 22 for their May '98 plowshares action on a US B-52 bomber on display at Andrews AFB Open Day. In Colorado Daniel Sicken and Sachio Ko-Yin have been rounded up by the FBI for their Hiroshima Day disarmament of a nuclear-tipped Minuteman III launch pad. And just across the rooftops, my co-defendant Treena Lenthall dwells. How the spirit emanates from these witnesses, is anybody's guess and your response.

Much Peace, Ciaron.
c/- Berrimah Prison
PO Box 1407
Darwin NT 0801.
ted,

Οι Ciaron O'Reilly και Treena Lenthall. Το κείμενο που μόλις διαβάσατε στα αγγλικά ανήκει στον πρώτο. Και οι δύο αγωνιστές απελευθερώθηκαν τον Οκτώβρη από τις φυλακές. Στο εν λόγω κείμενο ο συγγραφέας εκφράζει κάποιες διαφωνίες του σχετικά με τις διάφορες οικολογικές και άλλες ομάδες που εμπλέκονται στον αγώνα ενάντια στην εξόρυξη ουρανίου.

6) Υπάρχει επίσης και η φυλάκιση και οι κάθε είδους διώξεις ενάντια στον ιθαγενή αγωνιστή, Ντένις Γουόκερ. Ο Ντένις Γουόκερ είναι συνιδρυτής του Αυστραλιανού Κόμματος Μαύρων Πανθέρων τη δεκαετία του '70 κι έχει πάρει μέρος σε πολλούς αγώνες για τα δικαιώματα των ιθαγενών αυτής της χώρας τα τελευταία 20 χρόνια. Είχε κατηγορηθεί για καούργημα το 1993, όπως και για επίθεση σε έναν αστυνομικό κι αντίσταση κατά μία σύλληψή του, όταν, μαζί με άλλους αγωνιστές, προσπάθησε να σταματήσει ρατσιστές αστυνομικούς να βάλουν στο χέρι γη ιθαγενών και γι' αυτό έχει χαρακτηριστεί ως "επικίνδυνος εγκληματίας". Οι διώξεις ενάντια του έχουν καθαρά πολιτικά κίνητρα.

7) Για αρκετά χρόνια οι αυστραλιανές κυβερνήσεις έχουν βοηθήσει στρατιωτικά και πολιτικά το καθεστώς της Παπούα - Νέα Γουινέα, κάτι που έχει κοστίσει πάνω από 10.000 ζωές κατοίκων του νησιού Μπούκενβιλ. Η Αυστραλία προστατεύει τα συμφέροντα του στρατιωτικού καθεστώτος - μαριονέτας της Παπούα - Νέα Γουινέα και των εξορυκτικών εταιριών που λυραίνονται τη χώρα αυτή, προκαλώντας εμφύλιο πόλεμο στη χώρα και επιτείνοντας τη κατοχή της Μπούκενβιλ από την Παπούα - Νέα Γουινέα.

8) Τον Ιούλη του 1997 είχαμε και τη κτηνώδη σύλληψη και φυλάκιση του μαύρου Αμερικάνου αγωνιστή, πρώην μέλους του Κόμματος Μαύρων Πανθέρων και τώρα αγωνιστή του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, Λορέντζο Κομπόα Έρβιν, που μόνο μετά από αναρχική και κοινωνική αλληλεγγύη και άμεση κινητοποίηση απελευθερώθηκε και καταφερε να δώσει τις ομιλίες του για τον αναρχισμό, το ρατσισμό, και το κίνημα των μαύρων στην Αμερική.

9) Για πάνω από 100 χρόνια οι αυστραλιανές κυβερνήσεις είχαν υιοθετήσει μια λευκή μεταναστευτική πολιτική που κρατούσε μακριά κάθε μη λευκό, ή αν έμπαινε κάποιος μη λευκός στη χώρα δεν του χορηγούσαν βίζα, ή υπηκοότητα κι όλα αυτά μέχρι τη δεκαετία του '60. Αλλά κι ακόμα τώρα, όταν διάφοροι έγχρωμοι έρχονται στην Αυστραλία για κάποιο σκοπό, αντιμετωπίζονται λες και είναι τρομοκράτες, ή έμποροι ναρκωτικών, ενώ με τους λευκούς δεν υπάρχει κανένα απόλυτα πρόβλημα. Πρόσφατα, τρεις γυναίκες από την Ταϊλάνδη αντιμετωπίστηκαν ρατσιστικά και κρατήθηκαν για πέντε μέρες, επειδή υπήρχε υπόνοια ότι μπήκαν στη χώρα με ψεύτικα προσχήματα.

10) Στην Αυστραλία έχουν βρει καταφύγιο διάφοροι ναζιστές εγκληματίες του Β' Παγκ. Πολέμου και άλλοι φασίστες. Η Αυστραλία είναι ένα από τα κύρια μέρη για δραπετές ή φυγάδες εγκληματίες πολέμου και φασίστες. Το αυστραλιανό κράτος έχει δώσει σε πολλούς από αυτούς καταφύγιο και άσυλο και γι' αυτό υπάρχει εδώ ένα αξιόλογο φασιστικό κίνημα (που εκτός από τη νεοναζιστική "National Action", εκφράζεται και μέσω και διαφόρων άλλων ομάδων και σχημάτων). Αρκετοί κυβερνητικοί αξιωματούχοι, όλων των κυβερνήσεων, ήταν και είναι υποστηρικτές ή συμπαθείς προς ακροδεξιές

ιδεολογίες. Η Κου Κλουξ Κλαν έχει ελεύθερο έδαφος στην Αυστραλία, στο Κουίνσλαντ ειδικότερα, για να οργανωθεί, ενώ η National Action, η Χάνσον και οι άλλοι ακροδεξιοί και ρατσιστές και φασίστες έχουν αναπτύξει στο έπακρο τις δραστηριότητές τους, εξ αιτίας της αυστραλιανής κυβερνητικής υποστήριξης, ακόμα κι αν εξασκούν απροκάλυπτη βία. Για όλους αυτούς τους λόγους οι Ολυμπιακοί Αγώνες του Σίδνεϊ του 2000 θα πρέπει να μπουκοταριστούν.

